

לבושא דאורייתא

1. **אנציקלופדיה תלמודית כרך א טור תרעה**
במקום שמסתבר מצד הלשון שהמקרא הוא לא כפשוטו, הדרשה מוציאתו מפשוטו .
2. **ספר תפארת ישראל - פרק יג**
כל מלין דאורייתא מלין עלאין ורזין עילאין, תא חזי עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו ישראל לתתא מלאכי עלאי לעילא, מלאכי עלאי כתיב בהו עושה מלאכיו רוחות (האי באתר עלאה) בשעתא דנחתין לתתא (אף על גב דנחתין) מתלבשי בלבושא דהאי עלמא ואי לא מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא לא יכלין למיקם בהאי עלמא ולא סביל לון עלמא, ואי במלאכי כך אורייתא דברא להו וברא עלמין כלהו וקיימין בגינה על אחת כמה וכמה כיון דנחתת להאי עלמא אי לאו דמתלבשא בהני לבושין דהאי עלמא לא יכיל עלמא למסבל, ועל דא האי ספור דאורייתא לבושא דאורייתא איהו מאן דחשיב דהאי לבושא איהו אורייתא ממש ולא מלה אחרא תיפח רוחיה ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי בגין כך אמר דוד גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך .
3. **אגרות הראיה עמ' מט.**
הבנה פשוטה וישירה, שכל מה שאנו רואים, שומעים ומרגישים, מכל העיניים וק"ו מעיניים המוסריים והשכליים, וביותר מעיניים האלקיים, הכל המה בתור מלבושים, שמות, שתחתם נמצא תוך עצמי, ליותר קיים ויותר חי ואחדותי, שבזה הכל מתאחד.
4. **מדרש רבה בראשית פרשה עג פסקה ז**
ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף - כיון שנוולד יוסף נולד שטנו של עשו שנאמר (בראשית ל) ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל
5. **תלמוד בבלי מסכת שבת דף נה/ב**
אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה שנאמר ויהיו בני יעקב שנים עשר מלמד שכולן שקולים כאחת אלא מה אני מקיים וישכב את בלהה פילגש אביו מלמד שבלבל מצעו של אביו ומעלה עליו הכתוב כאילו שכב עמה תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר מוצל אותו צדיק מאותו עון ולא בא מעשה זה לידו אפשר עתיד זרעו לעמוד על הר עיבל ולומר ארור שוכב עם אשת אביו ויבא חטא זה לידו אלא מה אני מקיים וישכב את בלהה פילגש אביו עלבון אמו תבע אמר אם אחות אמי היתה צרה לאמי שפחת אחות אמי תהא צרה לאמי עמד ובלבל את מצעה אחרים אומרים שתי מצעות בלבב אחת של שכינה ואחת של אביו והיינו דכתיב אז חללת יצועי עלה (אל תקרי יצועי אלא יצועיי)
6. **תלמוד בבלי מסכת ברכות דף נח/ב**
ואמר שמואל נהירין לי שבילי דשמיא כשבילי דנהרדעא .
7. **מאורות הראי"ה לחנוכה ארבע פרשיות ופורים / פרשת שקלים**
להבין בינה מה הרעש הזה אשר נעשה בהחליף מקום יצועי אביו, עד שע"ז נטרד מכהונה ומלכות, כמש"כ בתורה (בראשית מט ד) "פחז כמים אל תותר". והנה חז"ל אמרו (ילקוט שמעוני רות רמז תרו) שגם בניה של לאה מודים שרחל היא עיקר הבית, והוא כי סוד רחל ולאה הוא, לאה עלמא דאתכסיא, ורחל עלמא דאתגליא (זוהר ויצא קנד א) .
8. **וי"ל שבהיות השי"ת מנהיג ע"פ הטבע אז אור השגחתו מכוסה וטמיר, וכשמנהיג על ידי הניסים אז הוא מגולה לעין כל, ותכלית העיקרית שיהיה אור ד' בגילוי ע"פ ניסים גלויים, והוא עלמא דאתגליא, ע"כ שם יעקב אהלו ששם השראת השכינה לקבע בבנים עיקר ההנהגה ע"פ גילוי שכינה, וראובן קנא לצד הקדושה שרמוז בעלמא דאתכסיא שהוא נגד לאה, ע"כ שם יצועי אביו באוהל לאה, ובזה פעל שנקבעה ההנהגה ג"כ ע"י אתכסיא, אבל מזה יבא הסתר פנים ותגבורת הדינים לפעמים...**
9. **עין איה / שבת ב / פרק חמישי / מד.**
... רוחו הגדול והתמים של אבן ישראל, יעקב אבינו, כפי אותה המדה אשר מלא את הבית, אנו מלאים גם אנו מהודו, ואם איזה רוח עבר, וע"י איזה סכסוך פנימי נתכווץ מעט אורו של ישראל מהופיע בכל עזו בבית פנימה, הנה ליקוי אור זה מגיע לנו ממרחקים בתור פגימה גדולה ורבתי ערך.
10. **נועם אלימלך וישלח**
וזהו ויהי לי שור וחמור דהיינו שבא לי המדרגה הזאת ממילא שנתן לי השם יתברך. דשור הוא לשון הסתכלות וראיה דאחר שהצדיק מזכך גופו לגמרי אז נותן לו השם יתברך שרואה ומסתכל תמיד בשמו הגדול והשם הויה ברוך הוא הולך לפניו תמיד וזהו ויהי לי שור דהיינו מדרגה עליונה הנ"ל היה לי ממילא בחסד האל יתברך שמו. וחמור רמז שגם גוף החומר נזדכך היטב.
11. **ברייתא דסדר עולם רבה פרק ב**
אל ועשה שם ששה חדשים מקריב למקום יצא משם ונולד לו בנימין ומתה רחל ובו בפרק מתה רבקה ודבורה נמצאת רחל מתה בת ל"ז שנה ולאה לא עברה על מ"ד שנה, נמצאו רחל ולאה נשאו בנות כ"ב כ"ב שהיו תאומות בא לו אצל יצחק אבינו ארצה כנען ושמשו כ"ב שנה ויוסף שימשו ס' שנים ואלה תולדות יעקב יוסף.
12. **שו"ת ציץ אליעזר חלק כב סימן נב**
ומבאר עפ"י דהחיד"א בנחל אשכול שמביא בשם רבינו אפרים שכתב דרחל ולאה היו תאומות וכו', באופן שגם יעקב הסכים שלא להשיא הצעירה לפני הבכירה אלא היה סובר דרחל היא הבכירה, ומסיים המהרש"ם את דבריו בלשון :
9 . אהת"ש פ"ו , ז
13. **מתחלת הבריאה ראוי היה טעם העץ להיות גם הוא כטעם פריו. כל האמצעים המחזיקים איזו מגמה רוחנית גבוהה כללית ראויים היו להיות מוחשים בחוש נשמתי באותו הגבה והנעם, שעצם המגמה מורגשת בו כשאנו מציירים אותה.**